

วัฒนธรรมการแสวงหาความรู้

คุยกับผู้อ่านฉบับนี้เขียนที่เจนีวา สวิตเซอร์แลนด์ ผมไปประชุมกรรมการตัดสินโครงการสนับสนุนการวิจัยโรคเขตร้อนที่สำนักงานใหญ่องค์การอนามัยโลก โรคเขตร้อนเป็นปัญหากับคนจำนวนมากเป็นพันล้านคน เช่น โรคมาลาเรีย โรคเท้าช้าง โรคเรื้อน พยาธิปากขอ และพยาธิอื่นที่ไม่มีในบ้านเราแต่มีมากในแอฟริกา ในอเมริกาใต้ และประเทศจีน เป็นต้น การที่จะควบคุมโรคเหล่านี้ได้ประเทศต่าง ๆ ต้องมีความสามารถในการวิจัยที่จะทำให้ทราบว่าปัญหาอะไร ชนิดไหน เกิดจากอะไร มีอะไรเป็นพาหะ พฤติกรรมอะไรที่ทำให้เป็นโรค จะใช้ยา วัคซีน การเปลี่ยนพฤติกรรม หรือวิธีอื่นใด จึงจะได้ผล

องค์การอนามัยโลกร่วมกับองค์การพัฒนาประชากรของสหประชาชาติและธนาคารโลก ได้ตั้งโครงการสนับสนุนการวิจัยเพื่อควบคุมโรคเขตร้อน ใช้เงินปีละ ๖๐๐-๗๐๐ ล้านบาททำมา ๑๐ กว่าปีแล้ว การส่งเสริมให้เกิดความสามารถในการวิจัยในประเทศกำลังพัฒนาทำได้ช้ามาก เพราะขาดคนที่มีความรู้ ตลอดจนนักการเมือง และผู้บริหาร สาธารณสุขขาดความเข้าใจถึงความสำคัญของการวิจัย

ในสังคมปัจจุบัน ซึ่งมีปัญหาสลับซับซ้อน ทั้งปัญหาเก่าและปัญหาใหม่ ต้องมีความรู้จึงจะแก้ปัญหาให้เกิดความร่มเย็นเป็นสุขได้ การจะมีความรู้จริงต้องมีวัฒนธรรมการแสวงหาความรู้ มีวิธีแสวงหาความรู้ ซึ่งรวมถึงการวิจัยด้วย และการใช้ความรู้ในการแก้ปัญหาต่าง ๆ มิใช่ทำไปตามอารมณ์โดยไม่ใช้ความรู้

เรายังไม่ค่อยมีวัฒนธรรมในเรื่องความรู้และการส่งเสริมให้เกิดความรู้เท่าใด ต่างจากในยุโรปและอเมริกา ซึ่งมีผู้บริจาคเพื่อการศึกษาวิจัยให้เกิดความรู้กันมาก มีมูลนิธิต่าง ๆ เพื่อส่งเสริมความรู้เต็มไปหมด เช่น มูลนิธิร็อกกี้เฟลเลอร์ มูลนิธิฟอร์ด มูลนิธิเคลล็อก เป็นต้น คนชื่อแมคอาเธอร์บริจาค ๘๗๐ ดอลลาร์กว่า ๒๐,๐๐๐ ล้านบาทเพื่อส่งเสริมคนที่มีผลงานสร้างสรรค์

ในครั้งโบราณ ปัญหายังไม่มาก การสร้างโบสถ์หรือสร้างศาลา ก็เพียงพอที่ทำให้เกิดความร่มเย็นเป็นสุขได้ ในปัจจุบันการสร้างวัตถุไม่เพียงพอที่จะทำให้ความร่มเย็นเป็นสุขเสียแล้วต้องมีปัญญาจึงจะแก้ปัญหาได้ ที่จริงก็ไม่ใช่อะไรใหม่ พระพุทธองค์ทรงกล่าวมานานแล้วว่า **นตฺถิ ปญฺญา สมาอาภา** เพียงแต่ความจริงอันนี้เห็นชัดมากขึ้นและต้องการมากขึ้น ท่ามกลางยุคสมัยแห่งความสลับซับซ้อนและเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว.